

Intro

In Trinidad klinken nu de klaken van de zielscalypso, hun carnavalsmuziek beter bekend als Soca.

In deze liedjes zingen ze over wat er op het hart ligt van de mensen van het eiland. Over hoe hard we hebben gewerkt en dat het tijd is om te feesten, over zingen en dansen en lekker eten, over jezelf op laten gaan in verleidingen van liefde en lust

Maar ook verleidingen naar criminaliteit, over de moeilijkheden van jongeren in deze tijd, en hoe ze de ondersteuning van ouderen kunnen gebruiken om op het goede pad te blijven.

Over heimwee en verlangen naar een thuisland, over de liefde van je leven tegenkomen op de dansvloer, of juist bukken voor je ex omdat je blij was van ze af te zijn.

Zo maakt de carnavalstijd ruimte voor de zorgen van het volk groot en klein

En volgende week zal het hele eiland samen op straat zijn om tegelijk te laten zien en horen wat er speelt.

Gedicht

“Mijn mensen

Ik wil jullie vertellen over wat er aan de hand is in de wereld. In ons land, in onze stad.
Op ons eiland, in ons hart.

Ik wil jullie vertellen over machtsmisbruik, geweld, en natuurlijke rampspoed, rijken die de armen bespelen.

Ik wil van alles met jullie erover delen, dus volgende week, voordat wij gaan vasten, zal ik mij verkleden...

als een alleenstaande moeder, met kind in de hand, dan kan ik vertellen aan iedere man, hoe moeilijk het is om mijn en het kinds hoofd boven water te houden,
hoe ik van hem had willen houden, maar we op straat of in huis, nooit veilig zijn als vrouwen.

daarna vul ik mijn boezem op en ook mijn billen, het zal eruit zien om te gieren en te gillen, maar het is om te laten zien, wat ze van ons willen. en dat de spuitjes van nu, en de de 18e eeuwse mode niet zoveel zoveel van elkaar verschillen.

ik verkleed me als een rover in de nacht, die meer durft en heeft gedaan dan je ooit dacht
je zal versteld staan van mijn moed, intelligentie en kracht, zelfs na al het onrecht dat mijn familie is aangedaan

ik ben bewapend, al dan niet nep, want ik blijf een rover en je doet wat ik zeg, mijn voorouders
wrekend, mijn tegenstanders brekend, hun schedels decoreren mijn hoofddek.

Ik bedek mezelf in zwarte suikerstroop, olie, vet of teer, zo belichaam ik de duivel
en daarmee de duivelse dingen die mij worden aangedaan, ik laat klinken waar ik het niet mee eens
ben en wat ik niet meer aankan. misschien maakt mijn verschijning sommige mensen bang,
maar dat is mijn doel
om bestuurders en onderdrukkers terug te pesten, te beangstigen, zoals zij doen bij mij
en als ik geen zwart heb maak ik mezelf rood groen of blauw, dit duivelse figuur zal er zijn

ik draag kleurrijke veren, zoals de eersten die hier waren,
ik vertel de levendige verhalen over de rijkdom van het land
met mijn mensen leefde dat hand in hand
we hadden onszelf vrijgesproken.

Tot slot, sta ik, samen met de hele boel, op stelten
op uitkijk om mijn mensen te beschermen
het kwaad van ver aan te zien komen en ze weg te jagen terwijl ik met jullie dans op de drums en
melodieën.

samen schudden we onze mijn heupen

rinkelen we alle bellen

Ik verzin vriendjes en vriendinnetjes net zo gek als ik

nat zijn de straten van het gooien met spraakwater

ik maak kunst op wat ik heb

ik maak muziek van wat ze voor me achter laten

kartonnen schilderijen en op oude stalen vaten
kleuren de nat gedronken straten

maskers van alle versies van mij die er ooit waren

Mijn mensen, als ik dat doe,

Op die dag, weet ik dat iedereen me heeft gehoord

en de rest van het jaar vraag ik jullie: zegt het voort!"